

Sygn. akt I C 3572/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Smolińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa A. (...) z siedzibą w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

I oddała powództwo;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1 817 zł (tysiąc osiemset siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Justyna Smolińska

Sygn. akt I C 3572/17

UZASADNIENIE

Powód A. (...) w W. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanej D. K. kwoty 9.472 zł 07 gr zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, iż pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania względem (...) S.A. wynikającego z zawartej umowy pożyczki. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się według jego twierdzeń niespłacona należność główna w kwocie 7594,48 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w kwocie 1877 zł 59 gr

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 26 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Elblągu nakazał pozwanej D. K., aby zapłaciła w terminie dwutygodniowym od doręczenia powodowi kwotę 9 472,07 zł z ustawowymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 marca 2017 roku do dnia zapłaty i kwotę 1.292 zł tytułem kosztów postępowania, albo wniosła w terminie dwóch tygodni od doręczenia mu nakazu zapłaty sprzeciw.

Pozwana D. K. w terminie prawem przewidzianym wniosła sprzeciw domagając się oddalenia powództwa. W uzasadnieniu wskazała, że strona powodowa nie wykazała istnienia wierzytelności opisanej w pozwie, zarzuciła powodowi brak legitymacji czynnej po jego stronie oraz błędne wyliczenie kwoty dochodzonego roszczenia. Powódka stanowczo zakwestionowała wszystkie okoliczności wskazane w pozwie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 czerwca 2016 roku pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna, a (...) w W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności. W treści umowy Bank oświadczył, że przenosi na fundusz wierzytelności, za cenę i na warunkach określonych w niniejszej umowie, a Fundusz oświadczył, że wierzytelności te nabywa za cenę i na warunkach określonych w umowie. Zgodnie z § 3 ust.3 łączącej strony umowy przejście tytułu prawnego do wierzytelności miało nastąpić w dacie zamknięcia transakcji (tj. w dniu roboczym przypadającym nie później niż 3 dni robocze po zawarciu umowy, w którym fundusz zobowiązany jest najpóźniej zapłacić na rzecz Banku cenę wyjściową. Stosownie do § 6 ust.12 bank w terminie 30 dni od daty zamknięcia transakcji wysła listem poleconym zawiadomienia do dłużników o przeniesieniu wierzytelności na Fundusz.

Następnie w dniu 30 czerwca 2016 roku (...) zawarł z powodem (...) Wierzytelności 3 umowę przelewu wierzytelności, które wcześniej zbywca nabył od Banku. Z treści umowy wynika, iż zbywca zamierza dokonać przelewu na nabywcę części wierzytelności uzyskanych od banku. Jak wynika z treści umowy zobowiązanie się zbywcy do przeniesienia wierzytelności następuje pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez nabywcę ceny wyjściowej w dniu 30 czerwca 2016 roku i warunkiem rozwiązującym wniesienia sprzeciwu na zawarcie niniejszej umowy przez Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych zarządzające nabywcą.

W dniu 2 marca 2017 roku A. (...) wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych, z którego wynika, że ma wobec pozwanej D. K. wymagalną wierzytelność z tytułu umowy bankowej na łączną kwotę 9472,07 zł.

W dniu 10 sierpnia 2016 roku z systemu (...) S.A. zostało wygenerowane zawiadomienie o cesji wierzytelności adresowane do pozwanej wraz z wezwaniem do zapłaty.

(dowód: umowa cesji z dnia 24 czerwca 2016 roku k.14-18, umowa cesji z dnia 30 czerwca 2016 roku k.19-22, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu k.8, zawiadomienie o cesji wierzytelności k.9)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny ustalony został na podstawie dokumentów zaofiarowanych przez powoda do czasu zamknięcia rozprawy.

Na wstępie wskazać należy, iż sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym wobec tego zawodowy pełnomocnik powoda winien wszystkie dowody na poparcie swoich twierdzeń dołączyć do pozwu.

Analiza dokumentów dołączonych do pozwu nie pozwoliła, wbrew oczekiwaniom strony powodowej, na poczynienie jakichkolwiek wiarygodnych ustaleń zgodnych z twierdzeniem pozwu.

Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, stawiając bowiem tezę o istnieniu wymagalnej wierzytelności przysługującej jemu od pozwanej, nie przedłożył na te okoliczności żadnych dowodów do chwili zamknięcia rozprawy.

Strona powodowa w uzasadnieniu pozwu wskazywała, że jego legitymację do dochodzenia roszczenia uzasadnia przepis art.509 k.c. (przelew wierzytelności). Zgodnie z powołanym przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego

stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

Zgodnie z powołanym powyżej przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Na podstawie art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem [por. J. M. (w:) Kodeks..., s. 162; H. C. (w:) Komentarz..., s. 595; B. Ł. (w:) Kodeks..., s. (...)]. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (niebędące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

W ocenie Sądu materiał dowodowy zaferowany przez zawodowego pełnomocnik powoda budzi wątpliwości w zakresie nabycia przez powoda wierzytelność z mocy powoływanej w uzasadnieniu pozwu umowy z dnia 30 czerwca 2016 roku. Do pozwu dołączył niekompletną wybrakowaną w treści umowę cesji wierzytelności bez załączników jak również bez dowodu, z którego by wynikało, że cena została terminowo uregulowana i wierzytelności nią objęte rzeczywiście zostały przeniesione na powoda, skoro umowa cesji była warunkowa. Podkreślić jeszcze raz należy, iż przeniesienie wierzytelności miało nastąpić pod warunkiem uiszczenia przez fundusz całości ceny sprzedaży na konto zbywcy i wyrażenia zgody przez Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych. W sprawie nie zostało wykazane, że taka płatność w ogóle nastąpiła. Brak jest również jakichkolwiek danych pozwalających ustalić jakie konkretnie zobowiązania, z jakich konkretnie czynności bankowych, z kim dokonanymi miały zostać przeniesione lub zostały przeniesione na rzecz powoda przez (...), który z kolei nabył dochodzoną wierzytelność od banku. Niezależnie od tego wskazać należy, iż powód nie przedłożył żadnego dokumentu wystawionego przez Bank, który według twierdzeń pozwu zawarł z pozwaną umowę bankową, stanowiącego podstawę do ustalenia daty wymagalności roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem. Poza tym żaden dokument złożony i powołany przez powoda nie dokumentuje dochodzonej kwoty, nie wiadomo za jakie czynności żądana suma została naliczona, jak obliczono dochodzone odsetki za jaki okres i jaka była podstawa ich uwzględnienia. Wymaga podkreślenia, iż w treści powołanej umowy sprzedaży wierzytelności nie wymieniono wprost wierzytelności wobec pozwanego.

Miało to istotny wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, albowiem pozwana zakwestionowała istnienie legitymacji po stronie powodowej oraz zakwestionowała kwotę żądania pozwu co do zasady i co do wysokości.

Warto wskazać, że zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta o treści wskazanej przez powoda nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie

lub nienależyte wykonanie zobowiązania [art. 471 i n. k.c.); tak też: K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B. , Komentarz, t. I, 2006, s. 670].

W tej sytuacji w ocenie Sądu powód nie wykazał przejścia wierzytelności, albowiem dołączone do akt dokumenty są niespójne i niekompletne. W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności nie zostało wykazane.

Zdaniem Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. W sytuacji kiedy pozwany podnosi zarzut przedawnienia Sąd musi zweryfikować jego podstawy. Zaznaczyć także należy, iż powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia, czego jednak nie uczynił.

Biorąc pod uwagę całokształt wskazanych okoliczności Sąd uznał, iż nie można przyjąć, że nie istnieją wątpliwości, co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie. Powód nie udowodnił zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c. przesłanek uzasadniających jego roszczenie wobec pozwanego. Strona powodowa oparła powództwo jedynie na twierdzeniach o nabyciu wierzytelności, to zaś przy masowym nabywaniu wierzytelności nie mogło być uznane za prawdziwy stan w odniesieniu do istnienia konkretnej wierzytelności dochodzonej przez powoda w pozwie. Strona powodowa zawodowo zajmuje się dochodzeniem nabytych wierzytelności i powinna dochować należytej staranności w wykazywaniu, że dopełniła wszelkich obowiązków wynikających z umowy cesji wierzytelności.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt. I wyroku.

Biorąc pod uwagę, że strona powodowa przegrała sprawę należało orzec o kosztach procesu. Art.98 k.p.c. stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

O kosztach procesu Sąd orzekł właśnie na podstawie art.98 k.p.c. i § 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r.poz.1668) przyznając pozwanemu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu kwotę 1817 zł od powoda. Na kwotę tę składają się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej będącego radcą prawnym w kwocie 1800zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17zł. Uznając, iż strona pozwana była zmuszona ponieść koszty profesjonalnej obsługi prawnej w celu obrony swych interesów . Strona inicjująca postępowania winna się liczyć z taką konsekwencją swoich działań i rozważyć przed wytoczeniem powództwa czy są podstawy dla uzyskania korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia (jak w pkt. II wyroku)

/-/SSR Justyna Smolińska